

hinanden nærmere. Jeg forstaaer nu ikke denne Betragtning. Jeg forstaaer den fra en Side set, men ikke fra en anden. Jeg forstaaer ikke, at det, at Ministeren og Flertallet ere komne hinanden nærmere, skulde indeholde en virkelig Udsigt til at naa et virkeligt Resultat, medmindre den ærede Finansminister og Flertallet have det saaledes, at man ikke absolut holder paa den i mine Øjne umulige Sammenknytning af den personlige Kommuneskat og disse Love. Men ellers paa den anden Side kan jeg godt se og forstaa, at den højtærede Minister er kommen Flertallet nærmere. Den højtærede Minister har ved Udtalelser i Udvalget og ogsaa i Dag her i Salen, erklæret sig enig med Flertallet, jeg kan gerne sige paa hele Linien, navnlig med Hensyn til de Ændringsforslag, som maa anses for de væsentligste og vigtigste. Jeg vil gerne have Lov til at minde om, at der var en Gang, da den højtærede Minister stod noget anderledes i saa Henseende. Der var en Gang, da den højtærede Minister og jeg vare fuldstændig enige med Hensyn til Spørgsmaalet om Forbindelse mellem den personlige Kommuneskat og disse Lovforslag. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle enkelte Udtalelser i saa Henseende. Ved Lovforslagets Fremsættelse den 6te Oktober 1897 udtaler den højtærede Minister som sin Overbevisning, at „hvis man kommer til en Indkomst- og Formueskat, saa vil man derigennem i Tidens Løb sikkert naa til dette, at man vil kunne foretage en Reform i den personlige Kommuneskat, og det er jo noget“ — følger han til — „hvorpaa der nu er blevet arbejdet i en meget lang Aarrække, Gang efter Gang, uden at det er lykkedes hidtil at komme til en Løsning, ja, jeg kan gerne sige, at man tværtimod er kommen længere og længere bort fra Løsningen. Og det ligger, tror jeg, ganske naturligt deri, at den personlige Kommuneskat hos os er ordnet paa en saadan Maade, at den vil være en ligefrem Hindring for en stykkevis Reform paa dette Omraade. Vi have jo en personlig Kommuneskat, der ydes efter forskellige Regler i Kjøbenhavn, i Købstæderne og paa Landet, og indtil man naar til at faa denne personlige Kommuneskat saaledes, at den svares efter de samme Regler overalt, vil man ikke kunne faa nogen Reform, der vil have nogen væsentlig Betydning“. I Sammenhæng dermed udtalte den ærede Finansminister under Forslagets Iste Behandling her i Salen, at det stod for ham saaledes, at man

ikke kunde naa et Resultat med Hensyn til en Reform af den kommunale Beskatning i det hele taget, medmindre man skaffer Egalitet i den personlige Beskatning, men det vil man sikkert ikke kunne naa til i lange Tider, medmindre man bruger netop en Indkomst- og Formueskat til Staten som Genvej. Dette sidste: netop en Indkomst- og Formueskat til Staten som Genvej til at naa det Resultat, som vi have arbejdet forgæves paa i en Menneskealder, er som talt ud af mit Hjerte. Jeg var den Gang saa fuldstændig enig med den højtærede Minister, og jeg staaer paa den samme Betragtning den Dag i Dag, som jeg gjorde gældende den Gang. Jeg beklager, at den højtærede Finansminister nu er kommen til et andet Resultat, idet han synes at dele Flertallets Opfattelse, at det nok lader sig gøre at komme til at indføre Regler for den personlige Kommuneskat i Forbindelse med denne Lov. Den Gang troede jeg, at hans Standpunkt var dette, at det var umuligt at knytte de to Ting sammen. Nu synes det, som om den højtærede Finansminister er bleven enig med Flertallet om denne Ting. Hvis jeg har Ret i denne Betragtning, staaer jeg i Dag i en ret mærkelig Stilling, en Stilling, jeg aldrig tidligere har indtaget i dette Ting. Jeg staaer her paa det 17de Aar, og jeg har ganske vist mange Gange forsvaret Regeringens Forslag, og jeg vedkender mig den Betragtning, at jeg vil forsvare alle de Forslag, som jeg anser for retfærdige og billige, ligegyldigt fra hvilken Side de stilles. Det er min Opfattelse og mit Ideal. Jeg har mange Gange forsvaret Regeringen, men det er i Dag første Gang, jeg staaer og anbefaler et Regeringsforslag til uforandret Vedtagelse, som Finansministeren selv er med til at anbefale Ændringsforslag til i modsat Retning.

Ordføreren (H. N. Hansen): Jeg skal fatte mig meget kort, da denne Sag jo egner sig til Afslutning og Afstemning her i Tinget, og der vil blive Lejlighed til under den næste Sag at komme tilbage til de forskellige Punkter, som kunde friste til Modsigelse imod, hvad der er fremført, ogsaa fra den sidste ærede Taler. Jeg kan saa meget mere indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, som jeg kan slutte mig fuldt ud til den ærede Konseilspræsidents Udtalelser i Dag, idet den højtærede Konseilspræsident fremførte meget af det, som det egentlig var min Opgave at fremføre over for Mindretallet. Jeg takker den højtærede Minister derfor.